

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 18 december 2018 met nummer RvVb-A-1819-0427
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0596-A

Verzoekende partijen	1. de heer Eugene VAN NOOTEN 2. De heer Dirk VAN DER DONCKT vertegenwoordigd door advocaat Johan VERSTRAETEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Vaartstraat 68-70
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partij	de nv Extensa vertegenwoordigd door advocaat Els EMPEREUR met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Generaal Lemanstraat 67.

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 14 april 2017 de vernietiging van de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij waarbij hun administratief beroep, ingevolge het verstrijken van de vervaltermijn opgelegd in het vernietigingsarrest van de Raad van 21 mei 2013 (nr. A/2013/0250), wordt geacht afgewezen te zijn (eerste bestreden beslissing). De verzoekende partijen vorderen eveneens de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de Stad Leuven van 27 november 2009 (tweede bestreden beslissing).

De bestreden beslissingen betreffen de verkavelingsvergunning, aangevraagd door de tussenkommende partij voor het verkavelen van 68 loten met wegenis op de percelen gelegen te 3001 Leuven (Heverlee), Parkveld, met als kadastrale omschrijving afdeling 13, sectie F, nummers 11M, 11D, 11P, 16E, 14Y2, 14F2, 14L2, 17K, 19M, 18N, 19N, 17N, 17M en 14F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 7 juli 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkomende partij met een beschikking van 19 februari 2018 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 25 september 2018.

Advocaat Simon CLAES *loco* advocaat Johan VERSTRAETEN voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Olivier DROOGHMANS *loco* advocaat Els EMPEREUR voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast. De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 15 juli 2009 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor “het verkavelen van een perceel grond in 68 kavels voor woningen met aanleg van nieuwe wegenis” op de percelen gelegen te 3001 Leuven (Heverlee), Parkveld.

Een voorgaand dossier voor een verkavelingsaanvraag werd ingetrokken door de tussenkomende partij, waarna planaanpassingen volgden.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan „Leuven”, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977 deels in woongebied en deels in agrarisch gebied.

Op het ogenblik van de aanvraag waren de percelen gelegen binnen de grenzen van het destijds geldende gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, „Parkveld” (hierna: “RUP Parkveld”), goedgekeurd op 28 mei 2009, meer bepaald in de zones voor sport en spel, openbare wegenis, open bebouwing, half-open bebouwing, gesloten bebouwing en bospark. De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft bij arrest van 18 november 2011 dit gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan vernietigd (RvS 18 november 2011, nr. 216.338, Van Melkebeke).

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling adviseert op 16 juli 2009 en op 3 augustus 2009 voorwaardelijk gunstig.

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 28 augustus 2009 ongunstig en op 8 oktober 2010 voorwaardelijk gunstig.

De gemeenteraad van de stad Leuven beslist op 28 september 2009 over het tracé van de nieuwe wegenis.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 27 november 2009 een (voorwaardelijke) verkavelingsvergunning aan de tussenkomen de partij. (Dit is de tweede bestreden beslissing).

Tegen deze beslissing tekenen de eerste en tweede verzoekende partij op 23 december 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 16 maart 2010 om dit beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 1 april 2010 verklaart de verwerende partij het beroep op dezelfde datum ongegrond en verleent de verkavelingsvergunning.

2.

De eerste en tweede verzoekende partij hebben tegen deze beslissing van 1 april 2010 een vordering tot vernietiging ingesteld bij de Raad (geregistreerd onder het rolnummer 2010/0450/A/2/0407). Met het arrest van 21 mei 2013 met nummer A/2013/0250 heeft de Raad dit beroep ontvankelijk en gegrond verklaard en de beslissing van 1 april 2010 vernietigd.

Met het vernietigingsarrest van 21 mei 2013 heeft de Raad aan de verwerende partij het bevel gegeven om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de eerste en tweede verzoekende partij binnen een termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest en om, alvorens een nieuwe beslissing te nemen, de nodige schikkingen te treffen opdat over de aanvraag een openbaar onderzoek wordt georganiseerd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven.

3.

In navolging van dit arrest werd een openbaar onderzoek georganiseerd van 30 augustus 2013 tot en met 28 september 2013 waarbij 28 bezwaarschriften worden ingediend, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

De provinciale dienst Waterlopen adviseert op 6 november 2013 voorwaardelijk gunstig.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn aanvullend verslag van 8 november 2013 om het administratief beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 21 november 2013 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 november 2013 ongegrond en verleent de verkavelingsvergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de verkaveling is volledig gelegen in woongebied en is in overeenstemming met de bestemmingsvoorschriften van het woongebied;
- een woonontwikkeling aansluitend bij de woonwijken in Heverlee werd opgenomen in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Leuven;
- voorliggende verkaveling staat de realisatie van een groene stapsteen zoals vooropgesteld in het gemeentelijk natuur Ontwikkelingsplan (GNOP) niet in de weg;
- er worden voldoende maatregelen genomen aangaande de waterhuishouding van het gebied en haar omgeving;
- op 28 september 2009 werd het tracé van de nieuwe weg door de gemeenteraad goedgekeurd;
- er worden voldoende inspanningen geleverd om sluipverkeer vanaf de Geldenaaksebaan te vermijden, de verkeersgeneratie uitgaande van 68 gezinnen is ondergeschikt aan de bestaande verkeersdruk;
- er wordt niet geraakt aan de biologisch zeer waardevolle holle weg, de natuurwaarden van de bosfragmenten kunnen gerelativeerd worden gezien hier reeds de nodige compensatie werd uitgevoerd na voorwaardelijk advies van het Agentschap voor Natuur en Bos;
- gezien de aard, ligging en beperkte omvang van de potentiële effecten ten gevolge van het project zijn de mogelijke milieueffecten van het project verder niet aanzienlijk;
- een minimale afstand van 20m tussen de gebouwen en een bijkomende voorwaarde van de stad zorgt ervoor dat problemen met betrekking tot privacy worden vermeden; de hinder die uitgaat van de invulling van de rest van een woongebied hoort tot de normaal te dragen hinder voor het woongebied;
- voorliggende verkaveling betreft een nieuw zelfstandig stedenbouwkundig geheel met een eigen karakter en de nodige voorschriften;
- de densiteit van de verkaveling is aanvaardbaar en past zich aan aan de bestaande bebouwde omgeving;
- de verdere invulling van het woongebied zorgt uiteraard voor een bijkomende dynamiek met gevolgen voor de bewoners van de aanpalende straten, maar de draagkracht van de omgeving wordt niet overschreden;
- de voorgestelde verkaveling realiseert door de vernieuwende woontypologieën woningen met kwalitatieve buitenruimtes, een gunstige oriëntatie en een flexibele bouwzone;
- de inrichting van het openbaar domein in de verkaveling is voldoende kwalitatief, de voorschriften zorgen voor een groen karakter, een uniform uitzicht en een minimale afwenteling van de parkeerbehoefte op het openbaar domein;
- de woningen zullen zich integreren in de bestaande bebouwde omgeving;
- de verkaveling betreft een zeer kwalitatieve verkaveling die kan functioneren zonder de realisatie van een bijkomend park en woonbos in het zuiden.

...

Besluit

...

De aanvraag ingediend door de NV Extensa (...) te vergunnen volgens het door de gemeente aangepast plan gevoegd bij de vergunning, met volgende voorwaarden:

..."

De verzoekende partijen hebben tegen deze beslissing van 28 november 2013 een vordering tot vernietiging ingesteld bij de Raad (geregistreerd onder het rolnummer 1314/0382/A/2/0367). Met

het arrest van 7 februari 2017 met nummer A/1617/0538 heeft de Raad dit beroep ontvankelijk en gegrond verklaard en de beslissing van 28 november 2013 vernietigd.

De Raad oordeelde dat deze beslissing was genomen met bevoegdheidsoverschrijding, aangezien deze niet tijdig (want niet binnen de door de Raad opgelegde vervalt termijn van vijf maanden) was genomen. De Raad vervolgde dat het administratief beroep van de verzoekende partijen moest geacht worden stilzwijgend te zijn afgewezen en stelde vast dat de betekening van deze stilzwijgende afwijzingsbeslissing nog niet had plaatsgevonden. De Raad besloot dat de verwerende partij geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen maar dat ze een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen aan onder meer de verzoekende partijen.

4.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar deelt met een aangetekende brief van 28 februari 2017 mee dat het administratief beroep stilzwijgend geacht wordt te zijn afgewezen en dat de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 27 november 2009 hierdoor haar rechtskracht herneemt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

5.

De verzoekende partijen vechten met huidig verzoekschrift het uitblijven van een tijdige beslissing aan, waarbij ingevolge het verstrijken van de vervalt termijn opgelegd in het vernietigingsarrest van 21 mei 2013, en de toepassing van artikel 4.7.23, §2, in fine VCRO, het beroep van de verzoekende partijen wordt geacht afgewezen te zijn (eerste bestreden beslissing). Daarnaast vorderen ze de vernietiging van de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 november 2009 (tweede bestreden beslissing).

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat ze als omwonenden hinder of nadelen kunnen ondervinden van de bestreden beslissing. Ze voegen stukken toe waaruit de ligging van hun woonplaats en de ligging van de projectpercelen blijken, alsook eigendomsbewijzen.

Volgens de verzoekende partijen zal de bestreden beslissing vooreerst zorgen voor bijkomende wateroverlast. Verder vrezen ze ook inkijk, gelet op het feit dat de loten van de verkaveling hoger liggen dan hun eigen percelen en vrezen ze meer algemeen dat ze zullen moet inboeten aan privacy en dat ze niet langer ongestoord van hun eigendom kunnen genieten. De bestreden beslissing zal volgens hen ook leiden tot een toenemende verkeersoverlast, veroorzaakt door een toestroom van pendelaars langs de Geldenaaksebaan, wat op zijn beurt leidt tot toenemende geluidsoverlast en luchtvervuiling. Ze voeren verder aan dat de groene zone achter hun woningen zal veranderen in een gebetonneerde woonwijk, wat hun uitzicht drastisch zal veranderen.

Tot slot wijzen ze op de bezwaren die ze hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek en het feit dat hun belang reeds erkend werd in het arrest van de Raad van 7 februari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0538.

In aansluiting op het voorgaande wijzen de verzoekende partijen erop dat de stilzwijgende beslissing van de deputatie tot gevolg heeft dat het administratief beroep op een ongemotiveerde en onzorgvuldige wijze wordt afgewezen zonder rekening te houden met hun beroepsgrievens. Dit alles heeft tot gevolg dat de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen herleeft, waardoor er sprake is van een goedgekeurde verkavelingsvergunning. Ze besluiten dat ze belang hebben om in rechte op te treden tegen de beide beslissingen (zowel tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen als tegen de stilzwijgende beslissing).

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen bij de voorliggende vordering.

Ze stelt dat ze niet langer bevoegd was om een nieuwe beslissing te nemen, vermits haar termijn om een nieuwe beslissing te nemen, zoals opgelegd door de Raad in het arrest van 21 mei 2013, reeds verstreken was. Ze verwijst naar de rechtspraak van de Raad en die van de Raad van State om te stellen dat in dit geval haar bevoegdheid om een beslissing over het ingestelde administratief beroep te nemen, is uitgeput.

Ze vervolgt dat een vernietiging van de stilzwijgende beslissing de verzoekende partij geen soelaas zal kunnen brengen omdat ze geen bevoegdheid meer heeft om een nieuwe beslissing na vernietiging te nemen en de Raad in deze niet kan bevelen om binnen een bepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep. De verwerende partij is van oordeel dat haar bevoegdheid definitief is uitgeput.

3.

De verzoekende partijen verduidelijken dat de huidige situatie fundamenteel verschilt van de situatie op het moment dat de Raad uitspraak deed op 7 februari 2017, toen er omtrent het administratief beroep van verzoekende partijen twee beslissingen voorlagen (nl. de stilzwijgende weigeringsbeslissing van (berekende datum) 24 oktober 2013 en de onwettige beslissing tot verlenen van de verkavelingsvergunning van 28 november 2013). Ze stellen dat er op heden, gelet op de *ex tunc* en *erga omnes* werking van het voormeld vernietigingsarrest, slechts één beoordeling van het administratieve beroep voorligt, met name de stilzwijgende weigeringsbeslissing van 24 oktober 2013.

De verzoekende partijen zijn van oordeel dat er na een eventuele vernietiging van de stilzwijgende afwijzingsbeslissing er geen enkele beoordeling meer voorligt van het door hen

ingesteld administratief beroep. Het is volgens de verzoekende partijen dan ook nodig en passend dat de Raad in de zin van artikel 4.7.23, §2, 2^e lid VCRO de verwerende partij beveelt een nieuwe beslissing te nemen, binnen een door de Raad opgelegde termijn.

Ze merken nog op dat de rechtspraak waar de verwerende partij naar verwijst, niet van die aard is om hun standpunt te ontkrachten.

Verder merken ze nog op dat de Raad reeds eerder stilzwijgende weigeringsbeslissingen heeft vernietigd, waarna aan de verwerende partij werd bevolen om binnen een vervalttermijn opnieuw uitspraak te doen over het ingediende administratief beroep en verwijzen naar een aantal recente arresten.

Ze besluiten dat een vernietiging van de bestreden stilzwijgende weigeringsbeslissing hen wel degelijk tot voordeel kan strekken, aangezien de Raad de verwerende partij na vernietiging kan bevelen om een nieuwe beslissing te nemen, die mogelijks meer rekening houdt met hun grieven.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij betwist niet dat er in hoofde van de verzoekende partijen, als derde-belanghebbenden, hinder en nadelen kunnen bestaan. Het belang van de verzoekende partijen werd door de Raad trouwens reeds aanvaard in het vernietigingsarrest van 7 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0538.

Wel voert de verwerende partij als exceptie aan dat ze na de vernietiging door de Raad van de vergunningsbeslissing van 7 februari 2017 geen beslissing meer kon nemen omdat haar bevoegdheid om uitspraak te doen over het ingestelde administratief beroep, definitief is uitgeput door het verstrijken van de opgelegde vervalttermijn.

Deze exceptie moet worden verworpen.

De door de Raad op 7 februari 2017 uitgesproken vernietiging heeft terugwerkende kracht zodat de vergunningsbeslissing van de verwerende partij van 28 november 2013 moet geacht worden nooit bestaan te hebben. Voormeld vernietigingsarrest was gegrond op de overschrijding van de door de Raad in zijn arrest van 21 mei 2013 opgelegde injunctietermijn van vijf maanden om een nieuwe beslissing te nemen en dus op een bevoegdheidsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij. Het gevolg van het overschrijden van deze vervalttermijn zit van rechtswege vervat in artikel 4.7.23, §2, tweede lid, zodat het door de verzoekende partijen ingestelde beroep geacht wordt afgewezen te zijn.

Deze stilzwijgende afwijzingsbeslissing maakte evenwel geen voorwerp uit van het vorige vernietigingsberoep, werd niet vernietigd met het arrest van 7 februari 2017, en bleef dus in het rechtsverkeer bestaan. Het gevolg van deze stilzwijgende afwijzing is dat de tussenkomende partij gebruik kan maken van de in eerste administratieve aanleg afgegeven vergunning. De verwerende partij liet via de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, de stilzwijgende afwijzingsbeslissing betekenen op 28 februari 2017.

De gebeurlijke vernietiging van deze stilzwijgende beslissing zal de verwerende partij opnieuw de mogelijkheid bieden over het administratief beroep van de verzoekende partijen uitspraak te

doen en opent dan ook een mogelijkheid van een voor hen gunstige beslissing. Het belang van de verzoekende partijen blijft dan ook bestaan.

2.

De Raad merkt ten overvloede op dat het arrest van 21 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0580, waarnaar de verwerende partij verwijst, niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het geenszins de exceptie ondersteunt.

Integendeel bevestigt het arrest de algemene principes dat het verstrijken van de vervaltermijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer is uitgeput, van rechtswege het rechtsgevolg inhoudt dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar dat ze aan de indieners van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen. De Raad vervolgt daarna dat ze, in het vernietigingsarrest waarbij de met bevoegdheidsoverschrijding genomen beslissing wordt vernietigd, de verwerende partij niet kan bevelen om binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen omdat er immers nog een stilzwijgende beslissing voorligt waarmee het administratief beroep van de belanghebbende wordt geacht te zijn afgewezen. De Raad benadrukt tot slot zelfs dat men zich (nadien) in rechte kan verzetten tegen een dergelijke stilzwijgende beslissing, dit na de kennisgeving ervan door verwerende partij.

De lezing die verwerende partij hieraan geeft, nl. dat de Raad de verwerende partij nooit nog (en meer specifiek: in het kader van het latere vernietigingsberoep tegen de stilzwijgende afwijzingsbeslissing) zou kunnen bevelen dat er een nieuwe beslissing moet worden genomen binnen een bepaalde termijn, nu de bevoegdheid van de verwerende partij in ieder geval en ten definitieve titel zou zijn uitgeput, kan geenszins terug worden gevonden in de overwegingen van het arrest en faalt in rechte.

3.

De exceptie wordt verworpen.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen bestrijden met het voorliggende beroep niet enkel de stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de verwerende partij, aan hen betekend op 28 februari 2017, maar ook de vergunningsbeslissing van 27 november 2009 van het college van burgemeester en schepenen van Leuven.

Ze verklaren dat, gelet op het feit dat de stilzwijgende afwijzingsbeslissing tot gevolg kan hebben dat de vergunningsbeslissing van stad Leuven herleeft, het voorwerp van de stilzwijgende beslissing moet worden uitgebreid met de vergunningsbeslissing van het college.

2.

De tussenkomen partij voert in haar schriftelijke uiteenzetting aan dat de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van stad Leuven van 27 november 2009 geen beslissing is die in laatste administratieve aanleg werd genomen en dus

niet voor de Raad kan bestreden worden. Ze stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is, in zover het gericht is tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

3.

De verzoekende partijen antwoorden dat de verwerende partij met de stilzwijgende weigeringsbeslissing, de gehele inhoudelijke beoordeling van de vergunningsaanvraag, zoals uitgevoerd door het college van burgemeester en schepenen, heeft overgenomen. De motieven waarop het college van burgemeester en schepenen zich heeft gesteund, kunnen beschouwd worden als de motieven waarop de verwerende partij haar stilzwijgende afwijzingsbeslissing heeft gestoeld. Ze verduidelijken nog dat de aanvrager immers niet de bepalingen uit de stilzwijgende afwijzingsbeslissing zal raadplegen om de bekomen vergunning uit te voeren, maar deze die zijn vastgelegd in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen

4.

De tussenkomende partij merkt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog op dat de verzoekende partijen erkennen dat de motivatie van het collegebesluit, ingevolge de devolutive werking van het administratief beroep, door de deputatie werden overgenomen.

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat de stilzwijgende afwijzing van het administratief beroep van de verzoekende partijen (op zich) een volwaardige beslissing is die overeenkomstig artikel 4.8.2, 1° VCRO bij de Raad kan worden aangevochten.

Het beroep van de verzoekende partijen, voor zover het gericht is tegen de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, is ontvankelijk. De Raad verwijst tevens naar wat gesteld werd onder 'titel V.B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen.'

2.

De verzoekende partijen vorderen ook de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 27 november 2009 ('tweede bestreden beslissing'). De Raad oordeelt dat dit onderdeel van de vordering onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO, in de toepasselijke versie, is de Raad bevoegd uitspraak te doen over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning.

Het begrip 'in laatste administratieve aanleg' heeft betrekking op het geval "waarin een vergunningsbeslissing enkel nog kan worden bestreden middels een beroep bij de rechter, maar niet meer via een beroep bij een administratieve overheid. In de reguliere procedure gaat het om het geval waarin de beslissing reeds uitdrukkelijk of stilzwijgend in hoger beroep werd gewezen door de deputatie, of de termijn om dergelijk beroep bij de deputatie in te stellen, verstreken is" (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 89, nr. 279*).

De beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven kan niet beschouwd worden als een in laatste aanleg gewezen vergunningsbeslissing in de zin van artikel

4.8.2, 1° VCRO. De stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de verwerende partij, is ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep in de plaats getreden van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 27 november 2009.

3.

Artikel 4.7.21, § 1 VCRO bepaalt dat tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag een georganiseerd administratief beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen, en dat de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt. Deze bepaling wordt als volgt toegelicht in de parlementaire voorbereiding:

“Er wordt nu zelfs uitdrukkelijk vermeld dat de deputatie de aanvraag bij het behandelen van het beroep in haar volledigheid onderzoekt [...].

Dat sluit aan bij de vaste rechtspraak volgens dewelke het hoger beroep een administratief en geen jurisdictioneel karakter heeft. De deputatie treedt niet op als administratieve rechter, maar als bestuurlijke overheid, zulks om te oordelen over de vraag of een bepaalde bouw- of verkavelingswijze overeenstemt met het recht en de goede ruimtelijke ordening. De zaak wordt daarbij in haar geheel bij de deputatie aanhangig gemaakt, ook wanneer het beroep slechts tegen een gedeelte van het bestreden besluit gericht is. Het instellen van het beroep draagt de beslissingsbevoegdheid aldus over naar de deputatie [...], met het gevolg dat de beslissing van de deputatie in de plaats komt van deze van het college” (Memorie van toelichting, VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 183).”

Artikel 4.7.23, §2 VCRO bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt binnen de bepaalde vervaltermijn en dat het beroep wordt geacht afgewezen te zijn indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn.

In het bijzondere geval dat de deputatie na een vernietigingsarrest van de Raad opnieuw uitspraak moet doen over het administratief beroep, beschikt ze opnieuw over een vervaltermijn zoals bedoeld in artikel 4.7.23, §2 VCRO, waarvan de Raad evenwel overeenkomstig het toenmalige geldende artikel 4.8.2, §1, tweede lid VCRO, de duur kon bepalen.

In het geval geen beslissing werd genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn, wordt de volgende toelichting gegeven in de parlementaire voorbereiding:

“De stilzwijgende weigering kan dan bestreden worden voor de [RvVb]” (Memorie van toelichting, VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 189). De stilzwijgende weigering van de deputatie komt aldus in de plaats van de met het georganiseerde administratief beroep bestreden, al dan niet uitdrukkelijke, beslissing van het college van burgemeester en schepenen.”

4.

De voorliggende vordering moet dan ook uitsluitend beperkt worden tot de stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de verwerende partij, tot stand gekomen via de wettelijke fictie van artikel 4.7.23, §2 VCRO. Deze stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de verwerende partij is de enige op zich staande en aanvechtbare in laatste administratieve aanleg genomen beslissing.

In zover hierna verwezen wordt naar de “bestreden beslissing” wordt hiermee de eerste bestreden beslissing bedoeld.

5.

In de mate de verzoekende partijen als de tussenkomende partij nog lijken te denken dat de verwerende partij de motieven van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de Stad Leuven van 27 november 2009 zou hebben overgenomen, oordeelt de Raad dat deze stelling feitelijke en juridische grondslag mist.

6.

De exceptie van de tussenkomende partij is gegrond.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 4.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 4.7.21 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten in essentie uiteen dat de stilzwijgende beslissing in strijd is met de artikelen 4.7.21, §1 en 4.3.1 VCRO aangezien de verwerende partij verzaakt heeft inhoudelijk te onderzoeken, op grond van het door hen ingediende administratieve beroep, of er een vergunning kon worden afgeleverd, dan wel verplicht was de aanvraag te weigeren op grond van artikel 4.3.1. Ze benadrukken dat de verwerende partij ook geen rekening heeft gehouden met de in de VCRO opgelegde beoordelingscriteria. Het gebrek aan onderzoek en het gebrek aan beoordeling van de ingediende beroepsgrievens maakt volgens de verzoekende partijen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

Tot slot voeren ze aan dat er een schending van de formele motiveringsplicht (en van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet), minstens van de materiële motiveringsplicht voorligt, aangezien de stilzwijgende beslissing per definitie niet gemotiveerd is en hun beroepsgrievens niet worden beantwoord, noch dat het niet-pertinente karakter ervan wordt aangetoond.

2.

De verwerende partij voert geen inhoudelijk verweer.

3.

De tussenkomende partij antwoordt in haar schriftelijke uiteenzetting vooreerst dat het middel onontvankelijk is, in zover het een schending van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet en van artikel 4.3.1 VCRO aanhaalt.

Ze voert aan dat de formele motiveringsplicht uit de Motiveringswet niet van toepassing is op stilzwijgende beslissingen. Daarnaast stelt ze dat de verzoekende partijen op onvoldoende duidelijke wijze uiteen zetten hoe de bestreden beslissing artikel 4.3.1 VCRO zou hebben

geschonden, aangezien niet naar een welbepaalde paragraaf wordt verwezen en de verzoekende partijen er zich toe beperken te stellen dat “de vergunningverlenende overheid verplicht is een vergunning te weigeren in een aantal welomschreven gevallen”.

De tussenkomende partij vervolgt dat het middel ook ongegrond is. Ze meent dat de argumentatie van de verzoekende partijen ingaat tegen de letter én de geest van artikel 4.7.23, §2 VCRO. Ze licht toe dat de stilzwijgende afwijzing van het beroep rechtstreeks voortkomt uit dit artikel en dat dit in de parlementaire voorbereiding verantwoord werd vanuit de nood aan een snelwerkend systeem en aan rechtszekerheid binnen een redelijke termijn. Uit dit artikel volgt dat een stilzwijgende afwijzingsbeslissing geen motivering bevat noch kan bevatten, waardoor de motivering rechtstreeks in de wet zelf moet worden gevonden. Elk ander motief tot afwijzing van het administratief beroep zou een overtollig motief uitmaken, aangezien het motief van de laattijdigheid, zoals dat blijkt uit het administratief dossier, immers als rechtsgrond volstaat. De verzoekende partijen wijzen ook nog naar de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij om een stilzwijgende afwijzingsbeslissing te nemen. Bovendien zou het automatisch oordelen dat een stilzwijgende beslissing een motiveringsgebrek inhoudt, afbreuk doen aan de vooropgestelde rechtszekerheid en zou dit eveneens een ongelijke behandeling in het leven roepen tussen vergunningsaanvragers op vlak van rechtszekerheid, afhankelijk of ze een stilzwijgende (in toepassing van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO) of een uitdrukkelijke beslissing tot afwijzing van het administratief beroep (in toepassing van artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO) bekomen van de Deputatie.

Aangezien de tussenkomende partij meent dat een dergelijke interpretatie van het artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden, verzoekt ze de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“ ...

Schendt het artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO - zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 61 van het Decreet van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid - in zoverre hieraan de interpretatie wordt gegeven dat de Deputatie bij een stilzwijgende afwijzingsbeslissing op een ongemotiveerde wijze de beroepsgrievan van de verzoekende partijen in de administratieve procedure afwijst hetgeen een schending zou inhouden van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat deze bepaling, aldus geïnterpreteerd, tot gevolg heeft dat er een ongelijke behandeling plaatsvindt tussen de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met een stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de Deputatie op grond van artikel 4.7.23, §.1 , tweede lid VCRO en zij die geconfronteerd worden met een beslissing van de Deputatie tot afwijzing van het ingestelde administratief beroep op grond van artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO in de mate dat deze laatste categorie met een meer rechtszekere beslissing geconfronteerd wordt, terwijl hiervoor geen redelijke en objectieve verantwoording bestaat nu beide beslissingen met toepassing van artikel 4.7.23 §2 VCRO tot stand komen en de totstandkoming van een stilzwijgende afwijzingsbeslissing bij een gebrek aan tijdige beslissing door de Deputatie juist tot doel heeft de vergunningsaanvrager op korte termijn rechtszekerheid te verschaffen?

...”

4.

De verzoekende partijen antwoorden in hun wederantwoordnota met betrekking tot de vermeende onontvankelijkheid van het eerste middel dat ze voldoen aan hun stelplicht overeenkomstig artikel 11, tweede lid, 7° van het Procedurebesluit. In het verzoekschrift wordt met betrekking tot artikel 4.3.1 VCRO uiteengezet, dat in de mate dat niet werd nagegaan of de vergunning valt onder één van verplichte weigeringsgronden, ze het betrokken artikel schendt. Volgens de verzoekende partijen wordt met deze kritiek duidelijk een schending van artikel 4.3.1, §1 VCRO bedoeld, aangezien deze paragraaf duidelijk de verschillende gevallen bepaalt waarin een vergunning geweigerd wordt. Ze zijn van oordeel dat er niet kan worden genegeerd dat ze in hun verzoekschrift een schending van de goede ruimtelijke ordening, en aldus van artikel 4.3.1, §2 VCRO, inriepen. Ze besluiten dat een louter niet vermelden van de bewuste paragrafen, niet kan beschouwd worden als een schending van de stelplicht.

Inzake de argumenten van de tussenkomende partij over de ongegrondheid van het middel, stellen de verzoekende partijen dat, waar de tussenkomende partij argumenteert dat de motivering van de stilzwijgende afwijzingsbeslissing haar grondslag zou vinden in de laattijdigheid, haar standpunt in rechte faalt.

Ze verduidelijken dat het loutere feit dat de verwerende partij op grond van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, verplicht was om het administratief beroep af te wijzen, niet volstaat om tegemoet te komen aan de verplichting tot materiële motivering. In het andere geval zou de verwerende partij (bewust) de injunctieplicht naast zich neer kunnen leggen, waardoor belanghebbenden de inhoudelijke motieven niet kennen, en, net zomin als de Raad, de wettigheid van de bestreden beslissing kunnen nagaan en toetsen.

De verzoekende partijen zetten tot slot uiteen dat de Raad geen prejudiciële vraag dient te stellen aan het Grondwettelijk Hof, aangezien de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden zijn. Ten eerste voeren ze aan dat er geenszins sprake is van vergelijkbare gevallen die verschillend worden behandeld, omdat de feitelijke situaties fundamenteel verschillen: bij toepassing van artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO wordt een uitdrukkelijke beslissing genomen door de Deputatie die gesteund wordt op kenbare motieven, terwijl bij toepassing van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO er een stilzwijgende beslissing wordt genomen door de Deputatie waarvoor geen inhoudelijke motivering wordt voorzien. Vervolgens voeren ze aan dat er een redelijke verantwoording lijkt te bestaan voor het verschil in behandeling, aangezien in geval van een uitdrukkelijke beslissing, de rechtsonderhorige in kennis wordt gesteld van de motieven, en deze kan voorleggen aan het bevoegde rechtscollege om tot wettigheidstoetsing over te gaan, terwijl de beroepsindiener in geval van een stilzwijgende weigeringsbeslissing de redenen niet kent waarop de afwijzing gestoeld is, en de motieven door het bevoegde rechtscollege niet aan een wettigheidstoets kunnen worden onderworpen.

5.

De tussenkomende partij benadrukt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat het wel gaat om vergelijkbare gevallen, omdat de beslissingen beiden eenzelfde gevolg hebben, met name dat het administratief beroep wordt geweigerd. De rechtsbescherming en de rechtszekerheid van zo'n weigeringsbeslissing moet dan ook gelijkwaardig zijn. Ze handhaaft dan ook haar verzoek tot prejudiciële vraagstelling.

Ze voegt daaraan nog (in ondergeschikte orde) toe dat, mocht de Raad van oordeel zijn dat de motivatie van de stilzwijgende beslissing van de Deputatie niet rechtstreeks volgt uit artikel 4.7.23 VCRO en het administratief dossier, en indien de Raad de voorgestelde prejudiciële vraag niet zou stellen, dat ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep,

zoals erkend in rechte door verzoekende partijen, de motivering van het collegebesluit van 27 november 2009 werd overgenomen door de Deputatie.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen moet bevatten. Een middel moet begrepen worden als een voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregels naar het oordeel van de verzoekende partij worden geschonden door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen in essentie aan dat artikel 4.3.1 VCRO wordt geschonden, aangezien er niet werd onderzocht *“of er geen sprake is van één van de gronden tot verplichte weigering van een vergunning”* en er evenmin *“rekening is gehouden met de beoordelingscriteria, zoals voorgeschreven in de VCRO”*.

Er kan in alle redelijkheid niet ontkend worden dat de verzoekende partijen hiermee duidelijk verwijzen naar de eerste paragraaf (§1) van artikel 4.3.1 VCRO (**“§ 1. Een vergunning wordt geweigerd: 1° als het aangevraagde onverenigbaar is met: a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken b) een goede ruimtelijke ordening 2° indien de weigering genoodzaakt wordt door de decretale beoordelingselementen...; 3° indien het aangevraagde onverenigbaar is met normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een ...bescheiden woonaanbod...; 4° in de gevallen waarin overeenkomstig artikel 8, § 1, van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid geen vergunning kan worden afgeleverd..”**) maar ook naar de tweede paragraaf (§2) waarin de beoordelingscriteria inzake de goede ruimtelijke ordening verder worden verduidelijkt en opgelijst (**“§ 2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen: 1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op...”**) (eigen markerings).

Het louter ontbreken van een uitdrukkelijke aanduiding van artikel 4.3.1, §1 en §2 VCRO als geschonden geachte rechtsregels, leidt niet tot de onontvankelijkheid van het middel(onderdeel).

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

2.

Zoals reeds hoger werd geoordeeld en zoals blijkt uit artikel 4.8.2, eerste lid, 1° VCRO, vallen stilzwijgende vergunningsbeslissingen onder het wettigheidsstoezicht van de Raad.

Waar de verzoekende partijen evenwel, naast artikel 4.3.1 VCRO, ook de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet tot de geschonden geachte rechtsregels rekenen, moet er worden opgemerkt dat die wet niet van toepassing is op stilzwijgende beslissingen. Van een schending van de formele motiveringsplicht kan er dan ook geen sprake zijn.

3.

Op stilzwijgende vergunningsbeslissingen is wel de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing samen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als onderdeel van deze motiveringsplicht.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing in rechte en in feite aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht en redelijkheid moeten kunnen verantwoorden.

Artikel 4.3.1, §1 VCRO bepaalt dat een (verkavelings)vergunning alleen maar kan verleend worden indien het aangevraagde verenigbaar is met enerzijds de stedenbouwkundige voorschriften voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, en anderzijds met de goede ruimtelijke ordening.

In het licht van de wettelijke fictie van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO (*“Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervalttermijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn.”*) kan de Raad enkel overgaan tot een marginale toetsing van het interne recht en kan de Raad enkel nagaan of de afwijzing van het administratief beroep niet is aangetast door een kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften en/of de goede ruimtelijke ordening.

4.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, door het stilzwijgend afwijzen van het administratief beroep van de verzoekende partijen, op een ongemotiveerde wijze de beroepsgrievan van de verzoekende partijen in de administratieve procedure heeft afgewezen.

De verzoekende partijen hebben op 23 december 2009 bij de verwerende partij een beroepsschrift ingediend waarin ze de weigering van de aangevraagde vergunning argumenteerden. In hun beroepsschrift hebben ze onder meer aangevoerd dat het onzorgvuldig is om een verkavelingsvergunning af te leveren binnen een ruimtelijk uitvoeringsplan waartegen een verzoek tot nietigverklaring is ingediend bij de Raad van State, dat de watertoets onzorgvuldig heeft plaatsgevonden, dat er schending van de privacy en waardevermindering zal ontstaan voor de (aanpalende) woningen aan de Vinkenbosstraat, dat de toename van het verkeer langs de Geldenaaksebaan wordt geminimaliseerd, dat de nieuwe verkaveling tegenover de bestaande verkaveling aan de Vinkenbosstraat een verschillend karakter heeft en dat het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn aangezien in de nieuwe verkaveling er aan de tuinzijde bouwvrije stroken van 8 meter voorzien zijn, terwijl in de Vinkenbosstraat 10 meter werd opgelegd.

In hun bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek (dat ingevolge het vernietigingsarrest van 21 mei 2013 werd georganiseerd), voeren de verzoekende partijen opnieuw - dan wel aanvullend - onder meer aan dat de aanvraag niet kan worden toegestaan aangezien deze gebaseerd is op het (op 18 november 2011 door de Raad van State) vernietigde ‘RUP Parkveld’, dat het project een (af)water(ings)problematiek zal teweeg brengen, dat een groene corridor wordt aangetast, dat de mobiliteitsimpact (op de Geldenaaksebaan) nefast zal zijn, dat er ernstig privacy- en zonlichtverlies zal zijn, dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden,...

De motieven die aan de vernietiging door de Raad van de eerste vergunningsbeslissing van 1 april 2010 ten grondslag liggen, betreffen het feit dat er geen toetsing aan de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming woongebied is gebeurd, noch een toets aan de goede ruimtelijke ordening die abstractie maakt van de verenigbaarheid met de voorschriften van het ‘RUP Parkveld’ en die als voldoende, op zichzelf staande beoordeling van de goede ruimtelijke

ordering kan doorgaan, doch dat er enkel werd getoetst aan de voorschriften van een vernietigd ruimtelijk uitvoeringsplan, (waardoor de rechtsgrond van de toenmalig bestreden beslissing vervallen was).

5.

De bestreden stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep van de verzoekende partij ontbeert elke redelijke of zorgvuldige beoordeling ter zake.

Het is voor de Raad onmogelijk te beoordelen, in weerwil van de beroepsgrievan van de verzoekende partij in de administratieve procedure, alsook hun bezwaren, en gelet op het reeds bestaande vernietigingsarrest, op welke gronden de stilzwijgende afwijzingsbeslissing steunt.

6.

Artikel 26, §2, lid 2 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

“§2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollège, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollège is daartoe echter niet gehouden: Het rechtscollège waarvan de beslissing vatbaar is voor voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer het decreet een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in §1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollège meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad dient een voorgestelde prejudiciële vraag maar aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer hij meent dat er mogelijks een schending voorligt van de Grondwet en het antwoord op de prejudiciële vraag onontbeerlijk is om een uitspraak te doen.

De tussenkomende partij verzoekt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de interpretatie van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO in de rechtspraak van de Raad dat bij een stilzwijgende afwijzingsbeslissing een schending van de motiveringsplicht voorligt.

De vraag dient evenwel niet gesteld te worden.

De tussenkomende partij vertrekt immers ten onrechte van het uitgangspunt dat de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met respectievelijk een uitdrukkelijke, dan wel stilzwijgende beslissing inzake het administratief beroep, vergelijkbare categorieën zijn.

Zoals de verzoekende partijen terecht opmerken, blijkt uit de voorgestelde vraagstelling op zich reeds dat het geenszins om vergelijkbare gevallen gaat, aangezien in het ene geval de rechtsonderhorige (aanvrager, derde-belanghebbende,.. al naar gelang het geval wie de beroepsindiener is) beschikt over een stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het beroep, en in het andere geval de rechtsonderhorige beschikt over een uitdrukkelijke beslissing over de afwijzing van het beroep.

Het gaat daarbij om een objectief verschil tussen beide categorieën, dat teruggaat op een verschillende situatie ten aanzien van de (beroepsindiener en diens) ingeroepen beroepsargumenten, waarbij in het eerste geval de beroepsargumenten op een ongemotiveerde wijze worden afgewezen, wat noch de beroepsindiener, noch de Raad, toelaat te achterhalen op

welke gronden de argumenten heeft afgewezen, en waarbij deze gronden in het andere geval, wel kunnen worden achterhaald.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de gevolgen hiervan voor de rechtszekerheid (van de vergunningsaanvragers), waarbij de stilzwijgende afwijzingsbeslissing van het administratief beroep (van een derde) een minder rechtszeker karakter heeft dan een uitdrukkelijke beslissing, het logische gevolg is van het feit dat die eerste beslissing sowieso wordt genomen met schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (namelijk het materieel motiveringsbeginsel, met inbegrip van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel) en de tweede beslissing niet, gezien een onwettige beslissing zich nu eenmaal (potentieel) blootstelt aan vernietiging en een wettige beslissing niet. De tussenkomen partij voert niet aan, en er valt ook in redelijkheid niet in te zien, waarom het rechtszekerheidsbeginsel zou dienen te primeren op een ander beginsel van behoorlijk bestuur, met name het materieel motiveringsbeginsel.

7.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

D. Overige middelen

Nog daargelaten de vraag of de overige middelen zich wel op ontvankelijke wijze tot de bestreden stilzwijgende afwijzingsbeslissing richten, dan wel zich richten tot de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 27 november 2009, dienen de overige middelen niet te worden onderzocht, gezien deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

De verzoekende partijen verzoeken immers met hun overige middelen om een onderzoek ten gronde terwijl uit het verstrijken van de vervaltermijn niet méér kan worden afgeleid dan dat de verwerende partij een niet-gemotiveerde beslissing genomen en niet is ingegaan op (onder meer) de beroepsgrievens van de verzoekende partij.

De overige middelen kunnen niet worden onderzocht aangezien, zoals hierboven reeds vastgesteld, de verwerende partij met de stilzwijgende beslissing geen concreet standpunt heeft ingenomen. De wettigheidscontrole die de Raad op de materiële motiveringsplicht uitoefent, is een marginale toets. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing, zijnde de stilzwijgende afwijzingsbeslissing, iedere toets aan artikel 4.3.1, §1 VCRO ontbeert.

De behandeling van de overige middelen kan hoe dan ook niet tot een ruimere vernietiging leiden.

VII. KOSTEN

1.

De verzoekende partij vordert in haar inleidend verzoekschrift de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, zonder begroting.

2.

Het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft, is op 24

april 2017 in werking getreden. Op grond van de overgangsbepaling van artikel 22 van voornoemd decreet is op de vóór 24 april 2017 ingediende beroepen artikel 33 DBRC-decreet van toepassing, zoals het gold vóór de datum van inwerkingtreding.

3.

Overeenkomstig artikel 33, eerste lid DBRC-decreet, in zijn toepasselijke versie, legt de Raad de kosten van het beroep, waaronder het rolrecht, geheel of gedeeltelijk ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Een rechtsplegingsvergoeding hoort daar niet bij.

De ten laste van de verwerende partij te leggen kosten omvatten enkel het rolrecht voor het vernietigingsberoep.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv EXTENSA is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, aan de verzoekende partij meegedeeld met brief van 28 februari 2017, tot afwijzing van het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 november 2009 waarbij aan de tussenkomende partij de verkavelingsvergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het voor het verkavelen van 68 loten met wegenis op de percelen gelegen te op de percelen gelegen te 3001 Leuven (Heverlee), Parkveld, met als kadastrale omschrijving afdeling 13, sectie F, nummers 11M, 11D, 11P, 16E, 14Y2, 14F2, 14L2, 17K, 19M, 18N, 19N, 17N, 17M en 14F.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 18 december 2018 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS

